

A man with a shaved head, wearing a dark suit, white shirt, and patterned tie, is seated in a blue, ribbed armchair. He is looking towards the camera with a neutral expression. His hands are clasped in his lap. The background is a dark, vertically-paneled wall. The lighting is dramatic, highlighting the man and the chair against the dark background.

HANK DE JONGE

Predikaat: Jonkheer

Bedrijf: PanAtlas BV. Nederlandse reisorganisatie, gespecialiseerd in de verhuur van privéliegtuigen, de organisatie van vakantie-reizen, zakenreizen en de verkoop van onlinereisdiensten

Ideaal: "Graag zou ik zien dat mijn PanAtlas uitgroeit tot een internationaal bekend reismark"

www.panatlas.com

De jonge adel spreekt

Vier jonge hoogwelgeborenen vertellen bij wijze van hoge uitzondering hoe zij in het leven staan. “De adel is een goed instituut, maar moet met zijn tijd meegaan.”

Tekst JACQUES GELUK Fotografie JEROEN HOFMAN

Jonkheer Willem-Hendrik de Jonge

Vanuit zijn appartement in een Rotterdamse woontoren zijn aan alle kanten ‘luchtfoto’s’ te zien. Toepasselijk, want jonkheer Willem-Hendrik de Jonge (31), roepnaam Hank, verhuurt met zijn bedrijf PanAtlas privévliegtuigen aan voornamelijk zakelijke klanten. Via zijn website organiseert hij vakantie-reizen naar onder meer Noord-Cyprus, Istanboel en Jordanië. Onlangs trad hij toe tot de Ridderschap van Zeeland, waar zijn familie oorspronkelijk vandaan komt. “Ridderschappen, voorlopers van de Provinciale Staten, zijn opgericht door koning Willem I om Nederland te helpen besturen. Nu hebben ze nog een symbolische functie.” Hank is zeer bewust van adel. “Ik ben voor een meritocratie, waarin iemands talenten – ongeacht afkomst, grond- of geldbezit – bepalend zijn voor zijn sociaaleconomische positie.” Toch beseft ook hij dat zijn ‘andere opvoeding’ er in belangrijke mate toe heeft geleid hoe hij nu in het leven staat. “Bij de adel zijn familiebanden traditioneel sterker en hechter. Dat voelt vertrouwd en plezierig. Naar buiten toe zijn we, ondanks eventuele meningsverschillen, één familie. Bij ons doet het individualisme ook zijn intrede, maar in mindere mate. Op natuurlijke wijze zijn me veel conventies en ongeschreven regels bijgebracht over wat wel en niet hoort.” Als anderen daar niet hetzelfde over denken, stoort hem dat soms. “Een brief aan een jonkheer adresseer je bijvoorbeeld aan ‘de hoogwelgeborene heer’, maar bedrijven doen dat steeds minder.”

“Het verleden is bij adellijke families goed gedocumenteerd en speelt – ook in mijn persoonlijke leven – een grote rol. Je begrijpt het heden beter als je je verleden begrijpt. Ik ben jong maar heb al veel zien veranderen. Mijn adellijke identiteit is een

passief ijkpunt, een signatuur die houvast geeft. Mijn persoonlijkheid blijft individueel, maar ik heb een raamwerk meegekregen.” Familietrots stimuleert Hank ergens zijn ‘tanden in te zetten’. “Mijn familie heeft zich altijd voor de publieke zaak ingezet. Mijn voorouders bekleedden veel openbare functies en maakten wat van hun leven. Mijn vader zei: ‘Je hebt een bepaald soort positie bij je geboorte meegekregen, toon dat je die waard bent.’” De jonkheer gebruikt zijn predicaat bewust. “Ik schaam me er

niet voor. Onze familie heeft het niet voor niets gekregen.”

Volgens de familietraditie bezocht Hank in Alkmaar een apart gymnasium; een scholengemeenschap werd niet overwogen. “Dat betekende anderhalf uur heen en terug met de trein. Wat ik wilde werd niet direct gevraagd. Op mijn achttiende werd ik lid van de Vereniging voor Jongeren van Adel in Nederland (VJAN), later ook bestuurslid en voorzitter. Ik vond het leuk om mensen met dezelfde achtergrond te ontmoeten. De Nederlandse Adelsvereniging (waar VJAN-leden automatisch lid van worden; red.) was tien jaar geleden meer een charita-

tieve instelling, nu zijn er onderling sociale activiteiten. We hebben al unieke feesten gehad met drie generaties tegelijk. Diners met een bal zijn vrij traditioneel van vorm en uiterlijk, maar er wordt vooral moderne muziek gespeeld.” Hank is blij dat hij, dankzij zijn grootouders, een glimp heeft kunnen opvangen van het vooroorlogse leven en daaruit waardevolle dingen heeft kunnen halen. “Zij leven nog volgens een vast patroon. Mijn grootvader verkleedt zich voor de borrel en het diner. Ik vind het belangrijk traditionele waarden door te geven en dat hoeft helemaal niet te botsen met een liberale, progressieve levenshouding.” >

“Mijn adellijke identiteit is een passief ijkpunt. Mijn persoonlijkheid blijft individueel, maar ik heb een raamwerk meegekregen”